

Cenjeni gospod Doropoljski!

Dovolite tudi meni malo prostora v kottičku, da zvedo koticarji tudi kaj o naši dolini. Zagorje je sicer »za gorami« in marsikaj čudnega čujemo o njem. Vendar preživljamo tudi mi svečane dneve, ob katerih se dvigajo naša srca nad vsakdanje življenje, naši pogledi pa splavajo tja v preteklost in polete v bodočnost.

Tak slovesen dan je bil 17. december, rojstni dan Nj. Velj. kralja Aleksandra. Vse je bilo v svečanem razpoloženju: razredi v zelenju, učiteljstvo in učenci v prazničnih oblekah, hiše po vasi v zastavah.

Začela se je slavnost: deklamacije, govori in petje. Najgloblji vtisk nam je naredil slavnostni govor, ki ga je prednašal samozavestno in čuvstveno eden součencev višjega razreda.

Da ga čujejo še naši koticarji, ga navajam dobesedno:

Kosovo polje — temni oblaki so te pokrili ter zatemnili solnce. Izbruhnil je vihar in padli so junaki, padla je svoboda.

Tema suženjstva je objela domovino. Sovražnik je zagospodaril s krvavo roko, grabil, plenil in moral je po deželi. Blago, živina in celo deca — vse mu je bilo dobrodošel plen.

Raja seje — Turek žanje,
 Turku sad — a raji glad!

Toda sila je priklopela do vrhunca in kri carja Lazarja, kri devetih Jugovičev se je zopet obudila v žilah naroda.

Bolje leči v grob,
 kakor biti rob!

To je bilo njih geslo. In to geslo si je zapisal ves srbski narod na svojo teptano zastavo. Zgrabil je to zastavo Črni Jurij,

zbral okrog sebe vse, ki so mogli vihteti meč, in na boj, na ples krvavi!

Razmaknili so se prvi oblaki in šinil je žarek upanja v teptana srca. Še više je dvignil Črni Jurij svojo zastavo. Vihral je z njo preko Ivankovca, Paračina, slavnega Mišara in Deligrada, zamahnil z njo od Triglava do Timoka ter je končno priboril po stoletnem robstvu zopet svobodo.

Započeto delo je nadaljeval njegov slavni vnuk Peter Mrkonjić. Zastavo svobode, ki je zaplapolala raz Mišar in Deligrad, je poprijel potomec Črnega Jurija — Peter Karadorđević.

Tudi Peter Karadorđević je zapustil vrednega naslednika, ki mu je izročil v varstvo zmagoslavno zastavo svojega deda.

Kri Črnega Jurija in Petra Mrkonjića se preliva po žilah našega kralja, ki praznuje danes svoj 37. rojstni dan. Ta kri nam zagotavlja, da bo nosil tudi on naš prapor pred nami s tako slavo, kakor jo je nosil njegov oče in pred njim ded Črni Jurij.

Kralj Aleksander ne bo zaostajal za svojim očetom in pradedom ter bo vihral s to zastavo tja dalje — preko Triglava in Karavank, do koder biva naš rod.

Zato mu kličemo k njegovemu 37. rojstnemu dnevju: Živel kralj Aleksander, živel na mnoga leta!

Z odličnim spoštovanjem

Zora Marovškova,
 učenka 7. razreda osnovne šole v Zagorju
 ob Savi.

Odgovor:

Ljuba Zora!

Lepo ste praznovali rojstni dan našega ljubljenege kralja. Take prireditve netijo v naših srcih ogenj domovinske ljubezni, ki

nas družiti v mogočno četo zvestih državljanov, vedno pripravljenih za svobodo in srečo naroda in domovine žrtvovati vse — tudi življenje! Vi, moji ljubi koticarji, ki ste še mladi, čvrsti, zdravi in krepstni, boste čakali velike čase mogočnosti in slave naše ujedinjene Jugoslavije, ko bodo pod zmagovito zastavo naše države združeni vsi bratje in sestre, ki so z nami istega jezika in iste krvi. Naj vam bo vedno v mislih ukaz:

Domovina, vedno mislim náte
in na neosvobojene brate!

*

Ljubi gospod urednik!

Dovolite da Vam tudi jaz nekaj poročam. Mogoče bo moje poročilo zanimalo moje tovarišice in tovariše križem lepe naše domovine. Doma sem iz Trbovelj in obiskujem 7. razred tukajšnje osnovne šole. Uči in vzgaja nas s trudom naš dobri učitelj g. R. Plavšak. Povedati sem Vam hotela, kako živijo in delajo naši rudarji. Ko bi jih videli, g. urednik, kako pridejo utrujeni in blatni iz rovov! Tičati morajo celih 8 ur pod zemljo, kakor v grobu zakopani. Nekateri kopljejo premog globoko doli v navpičnem rovu pri hudi vročini. Premog spravljajo na dan z majhnimi vozčki, ki držijo približno 1 m³. Naši ubogi rudarji so tudi v vedni življenjski nevarnosti, ker v rovu se nabirajo razni plini, kakor treskalni plin, ki se užge, in dušilni plin, ki ljudi zaduši. Vendar pa imajo razne varnostne naprave, da se ne zgodi preveč nesreč.

Žena in otroci ne vedo zjutraj, ko gre oče na »siht« — ako ga bodo zvečer še živega videli. (Siht je splošni izraz za delo). Ako pridete kdaj v Trbovlje, se oglasite pri našem g. učitelju in Vas bo rad odpeljal v rudniške jame, da se boste na mestu prepričali, kako jako težko je delo naših rudarskih trpinov.

Srečno Vas pozdravlja Vam in »Zvončku« vdana

Danica Lisčeva,
učenka 7. razreda v Trbovljah 2.

Odgovor:

Ljuba Danical!

Prav nazorno nam opisuješ življenje rudarja trpina, ki spravlja iz temnih podzemeljskih prostorov zaklade na beli dan. Bil sem že v nekaterih rudnikih, zato vem po lastni izkušnji, da je vse res, kar nam pripoveduješ. Vem, da govorim iz srca vseh, ako želim tem črnim možem sreče pri delu in zadovoljnosti v življenju.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Ker čitam v »Zvončku« razna pisma, ki Vam jih pišejo otroci o vsakovrstnih re-

šah, dovolite, da Vam pošiljam nastopno poročilo:

Dne 21. marca 1925 je zapustil našo šolo odličen šolnik, gospod Jakob Furlan. Da smo se mogli dostojno posloviti od svojega ljubljeneza voditelja, ki je vse svoje življenje posvetil samo mladini, smo se zbrali vsi učenci šeste mestne deške osnovne šole v Ljubljani v lepo okrašeni telovadnici.

Ob desni strani odra sta stala dva gosпода. Vse oči so bile obrnjene proti njima. Prvi je bil nam že znani gospod Furlan, drugi pa mestni šolski nadzornik g. Andrej Rapè.

Najprej so zapeli učenci IV. b razreda lepo pesem slavljencu na čast.

Nato je nastopil kot prvi govornik novi naš vodja g. Legat. V kratkih besedah nas je spomnil na dolgoletno in uspešno delovanje odhajajočega. Poudarjal je, da je g. Furlanu po 44letnem službovanju treba počitka. Učil je ves čas samo v Ljubljani, nazadnje na sedanji šoli, ki jo je jako povzdignil s pridnostjo, vztrajnostjo in z lepimi zgledi. V šoli je bil vedno pravičen. Poznal ni nikake izjeme. Na tisoče je danes mož v vseh stanovih, ki jih je on učil. Mnogi zavzemajo najodličnejša mesta v naši lepi državi. Vsi se ga vedno radi spominjajo s hvaležnim srcem. Ob zaključku govora smo krepko zaklicali trikratni »Zdravlo«

Po tem govoru so nastopili učenci iz posameznih razredov in deklamirali primerne pesmi. Zahvalili so se g. Furlanu v imenu svojih součencev, da je tako uspešno skrbel za napredek šole. Vsak deklamator mu je podaril v zahvalo lep šopek cvetic.

Za učenci je jako lepo govoril g. nadzornik Rapè. V imenu velikega župana in drugih prosvetnih oblasti se je zahvalil g. Furlanu za dolgoletno delovanje. Za to priliko je spesnil tudi lepo pesemco, ki si je pa nisem zapomnil. Ob sklepu svojega govora je še omenil, da se je spomnil g.

Furlana tudi dobri naš kralj in ga odlikoval z redom sv. Save.

Sedaj šele tje nastopil poslavljajoči se g. vodja. Ginjen se je s toplimi besedami zahvalil vsem navzočnim za lepo, njemu prirejeno odhodnico. Pozival nas je, naj si ohranimo njegove nauke v vednem spominu in se pridno učimo sebi v korist, skrbnim staršem v veselje, državi naši pa v čast in ponos.

Ko smo odpeli še naše narodne himne, smo se razšli.

Zaključujem svoje poročilo z besedami Simona Gregorčiča:

O trosi Bog Vam sreče rož
na vse poti,
a nam pa daj še mnogo mož,
mož vrlih kot ste Vi!

Mirko Roth,
učenc IV. a razreda.

Odgovor:

Ljubi Mirko!

Z veseljem priobčujem Tvoje poročilo o lepem slavlju, ki ste ga priredili v slovo in počestčenje gospodu Furlanu, dosedanjemu upravitelju vaše šole. Mož, ki je tako dolgo dobo uspešno in navdušeno deloval v blagor naše mladine, pač zasluži, da se ga hvaležno spominjamo, ko odhaja v pokoj, in da mu trajno ohranimo svojo hvaležnost. Učitelj, ki nesebično in požrtvovalno deluje za pouk in vzgojo naše mladine, stoji med prvimi graditelji lepše bodočnosti naše domovine. Zato jim je tudi domovina hvaležna za delo, ki so ga storili njej v čast in korist. Tudi »Zvonček« želi svojemu prijatelju g. Furlanu še mnogo zdravih in zadovoljnih let! Zdrav ostani in ne pozabi nas!

Dragi g. Doropoljski!

Tudi jaz Vam hočem pisati. Hodim že v II. b razred h gospe učiteljici Gregoričevi. Prinesla sem 30 Din za »Zvonček«. Rada ga prebiram, posebno mi je všeč Vaš kotiček. Osem mojih součencev je tudi naročenih na »Zvonček«. Vsi Vam hočemo pisati.

Pozdravlja Vas

Liza Merghenthalerjeva
v Mostah.

Odgovor:

Ljuba Liza!

Vidiš, Ti si kar za vse leto naprej plačala »Zvonček«. Mislim, da je tako najbolje. Enkrat na leto se človek iznebi te dolžnosti, potem pa dobiva in čita list v miru in zadovoljnosti.

Mlado jutro.

Svetlà je luna obleдела.
na vzhodu zarja zagorela

in izza gor je solnce vstalo,
po svetu je življenja dalo.

Prepridni kmetič že je vstal,
na polje hitro se podal.
Upregel je pred plug konjiče,
pastir mu pasel je voliče.

Ko solnce izza gor je vstalo,
po svetu je življenja dalo.
Odrplo se je milo cvetje,
na vrtu se glasilo petje.

In ko je solnce mlado vstalo,
škrjanček mu zapel je hvalo.
Če solnce pa bi zaležalo,
na svetu tudi vse bi spalo.

A. Brodanov.

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Pretvornica.

Priobčil M. K.

Pester — Anka — past — roj.
Čast — riba — senca — ročka.
Mizar — osat — vojska — lakot.

Iz gornjih besed napravi nove, toda tako,
da ostane razporedba črk ista!

Besedna uganka.

Priobčil M. K.

Na prvo v počitnicah mnogi hité,
v jeseni tja ptičice poleté;
a druga ime je vasice,
znane iz vojne krvave
(tam blizu solčne Gorice)
vse skupaj ime je države.

Uganke.

Priobčil Albin Čebular.

I.

Ob hudi, hudi suši
vse cvetke poživim,
gorje jim pa, če zmrznem —
potem jih pomorim.

II.

Jaz nosim krila pisana
kot gospodična v mestu,
samo da več nožic imam,
ker z dvema stati še ne znam.

III.

Ko ste me spoznali,
proč ste me metali,
a sedaj je dobro vam,
ako vaš napolnim hram.

Rešitve prihodnjič.

Rešitev besedne uganke v 7.—8. št.

Cepec.